

diving and lifestyle magazine

DIVINGBG

Владимир Карамазов

Perfectly Buoyant

Интервю: Calypso
Редакция: Елена Матеева
Снимки: Тихомир Рачев

ЕКИПИРОВКАТА:

КОСТЮМИ: BARE ELASTEK 5MM И AQUALUNG HUDSON MILITARY 7MM
БОНЕ : BARE ELASTEK
BCDS: SEA QUEST BLACK DIAMOND И SEA QUEST PRO QD
РЕГУЛАТОРИ: AQUA LUNG LEGEND И APEKS XTX 100 С ОКТОПОД XTX 50
МАСКИ: TECHNISUB MICROMASK И LOOK 2
ШНОРХЕЛ: BARE DRY TOP
ПЛАВНИЦИ: TECHNISUB SLINGSHOT
БОТИ: AQUALUNG POLAR ZIP 5MM
КОМПЮТЪР-ЧАСОВНИК: SUUNTO D9
КОМПЮТЪР: SUUNTO VYPER AIR С ТРАНСМИТЕР
КОНЗОЛА: ТРОЙНА SUUNTO COMBOS CB-THREE IN LINE
ФЕНЕР: GREENFORCE CETO D
НОЖ: TECHNISUB DIABLO
БУТИЛКА: AQUALUNG
FIND MORE ON WWW.DIVETEC.BG

“УСЕЩАНЕТО ПОД ВОДАТА ЗА МЕН
ХИЛЯДИ ПЪТИ НАДМИНА ОЧАКВАНИЯТА МИ”

“НЯКАК СИ ПЪЗЕЛЪТ ВИНАГИ СЕ НАРЕЖДА
ПО НАЙ-ПЕРФЕКТНИЯ НАЧИН”

“АКО МИ ОМРЪЗНЕ НЯКОГА ТЕАТЪРЪТ
ЩЕ СТАНА ИНСТРУКТОР”

“ВЪПРЕКИ, ЧЕ СЪМ СОЦИОПАТ,
ПОКРАЙ ДАЙВИНГА СЕ ЗАПОЗНАХ
С МНОГО СИМПАТИЧНИ ХОРА”

Владимир Карамазов

Усещането под водата надмина хиляди пъти очакванията ми

Perfectly Buoyant

Как реши, че трябва да се змуркаш, спонтанно ли се случи?

Аз винаги съм искал да се змуркам и като съм ходил по разни места, особено в Тайланд, си спомням по островите постоянно имаше водолази и дори ги снимах, ето сега, даже преди няколко гена си разрових снимките от Тайланд...

Кога си бил в Тайланд?

Една година ходих в този район и обиколих Тайланд, Малайзия и Мианмар.

На екскурзия ли беше?

Да, на екскурзия и винаги съм искал да се змуркам, гледал съм хората как го правят, но не съм минавал тази граница да кажа: „добре, и аз ще се змуркам“. Винаги съм мислел, че е много трудно, че е много скъпо, че... не знам...

Че не е така гостъпно?

Да, че не е така гостъпно, мислел съм си, че е все едно да станеш пилот. И винаги много съм се интересувал, постоянно съм си свалял снимки с

Ако го познаваш, няма да ти е трудно да забележиш, че той е едно безкрайно поле от емоции, човек би казал понякога, че разговаря с дете. И именно това „дете“, като че ли изсипа своята емоция в разказа си за погводния свят и всичките си преживявания и някак си погводният свят го прие съвсем естествено. Малцина са онези, успели да опазят своята естественост, особено след като са им се случили нещата, за които Карамазов е мечтал и най-важното - постигнал.

Дори и под водата в погледа на Владо ясно можеш да разпознаеш искреността на удоволствието, което очевидно и не само на думи той изпитва при вида на тази цялата погводна феерия. Сякаш това, че я наблюдава не му е изобщо достатъчно, опитва се да я обгърне, да я докосне, следи всичко в нея ревностно и ти се струва, че иска да я спре на пауза до следващото си змуркане, за да не изпусне нещо. Завидно е това, което той усеща и вярвам лесно ще зарази и Теб.

водолази, погводни снимки, десктопове за компютър. Особено, като започнахме Сървайвър, още първата година, в екипа винаги има водолази, и винаги съм ги гледал какво правят. И всъщност пикът на цялата тази история беше в Панама, на острова, на който живеехме, Контагора, имаше дайвинг център. Огромен дайвинг център на една крачка от там, където живеех и всеки ден ходех, интересувах се, разглеждах разни неща, разпитвах хората в центъра, постоянно ги гледах как излизат с лодки с туристи,

Те какви са?

Колумбийци, Енрике, единият от водолазите, е колумбиец. Той е много готин, снима и за трите Сървайвъра и аз му разказах за цялата тази моя мечта. И той ме пита - "Ти си луд, защо не кажеш?" И аз отидох, казах на Евтим, че ще ходя да се змуркам, а той ми каза: "Не, няма, ти нормален ли си, погледни какви неща се случват?" А там във Филипините имаше медузи, много таралежи и други животни, които, ако те докоснеха, беше нещо страшно и затова въсщност направихме много малко водни игри във Филипините. Операторите по-скоро снимаха природа. Енрике го беше опарила медуза и дойде с подута ръка, и Евтим каза „Абсурд, няма да стане“. И аз си казах, че като свърши формата, на другия

ден отиваме. Когато това стана, на последния ден направихме финала и още на другия ден Енрике дойде пред къщичката ми и каза "Хайде". И Ангелина, помощничката на Бранко Салич от БТВ, която ръководеше лодките и графичите, взе цяла лодка, с кетъринг, взехме оборудването, накарахме да напълнят бутилките и отидохме.

Колко човека се змуркахте?

Гмуркахме се Енрике, аз, Николаи Мутафчиев, режисьорът и неговата приятелка.

Другите бяха ли се змуркали преди това?

Не, никои.

Искам да ти кажа, че сега, когато започнахме да учим всички тези неща по време на курса, като

които ще се змуркат и след като се връщаха, ми показваха снимки и щях да полудея. И се питах дали ще може поне веднъж да отида с тях, но така и не стана по никакъв начин.

Защо? Нямах време ли?

Нямах време, пък и Евтим (бел. авт. Евтим Милошев - продуцент и временно изпълняващ ролята на водещ на Сървайвър) не ме пускаше, да не ми стане нещо, а и аз не съм си помислил, че може да се случи, че е вероятно да стане, винаги ми е било в сферата на мечтите. И тази година, вече във Филипините, постоянно хора от екипа се змуркаха. Непрекъснато разпитвах двамата водолази, които бяха много добри оператори, дори единият от тях прекара на една игра час и половина под водата и като излезе, каза, че е умрял от студа, било нещо страшно...

Той с апарат и бутилка ли се змуркаше? С бутилки, с всичко, да. Продукцията разполага с абсолютно цялото оборудване, с бутилки, дори с компресор, за да си пълнят въздух, защото много често се налага да влизат и да снимат под вода.

"Въпреки, че съм социопат, покрай дайвинга се запознах с много симпатични хора"

аз никога не бях изравнявал, не знам как става. Спомням си, че изравних с едното ухо, с другото не можах, обаче изобщо не ме вълнуваше, болеше ме, но толкова много се бях вманиачил в тези риби. И изведнъж се появи цял пасаж други риби около мен и видях една огромна, аз съм ти я показвал. И се вманиачих много. А Енрике само плуваше около мен, постоянно ми казваше да го гледам, да не се отделям, но кой ти го слуша, разбираш ли?

Той ли направи снимките?

И двамата правихме, но не са много готини. И после много се смяхме, защото той каза, че съм като някакъв „малоумник“, изобщо не ме интересува кой къде е, нито гледам, само снимам нещо. И най-накрая се озовахме на 18 метра. Той като видя, че сме на тази дълбочина, директно се качихме нагоре, за първи път на 18 метра - това е някаква пълна лудница. Аз направо се побърках, отидох при Евтим, показвах му снимките, бях в луда еуфория. Не можеше да се говори с мен два гена, само за това си мислех и си казах

върщам лентата назад, аз не си спомням абсолютно нищо от това, което се случи на лодката. Просто исках да се гмурна, Енрике започна да слага едно в друго маркучите, казваше ми да запомня това, но нищо не запомних, мислех, че просто тая жилетка си е спасителна. Не знаех, че има плаваемост и т.н. Скочих във водата и той ме потопи.

А страх ли те беше преди това?

Изобщо не ме беше страх, така ми се беше качил адреналина. Той само ми каза за какво да внимавам и че ще се

гмурнем най-много до 10 метра. И аз се гмуркам и виждам огромно количество анемонии, отровните корали, в които живеят рибките Немо и три или четири такива големи Немо бяха достатъчни да се „размажа“. Вече абсолютно нищо не ме интересуваше, плувах напред-назад, изобщо не знаех къде са другите около мен, изплувах, потапах се...

Той не ти ли каза, че трябва да изравняваш например?

Каза ми да изравнявам и аз казах добре,

„край, върна ли се, моментално ще изкарам курсовете“. Върнах се, отидох при един Владо, който ми даде визитки на водолазни центрове и аз се обадох на единия.

А ти как разбра къде да отидеш, знаеше ли предварително?

Ето това искам да го напишеш, че в моя живот винаги, най-хубавите неща, които се случват, си се случват по някакъв си...

Естествен начин?

Да, и някак става така, че изведнъж пъзелът се нарежда по най-перфектния начин. Дори и за актьорството ми беше така. Просто случайност, една моя приятелка имаше приятелка, която беше в една театрална студия, така тя ме запозна, въобще всичко в живота ми е... Сървайвър също. Аз съм бил такъв фено на този формат, години наред. Тук ги побърквах моите приятели със Сървайвър.

А защо реши да караш курсове в България?

Защото съм чул от някъде, че е най-добре да си изкараш курса в собствената си страна, да си го научиш на български, на твоя си език, защото има много термини и т.н. Дори Енрике ми каза тогава, че най-хубаво е ако в България има такива курсове, първите да си ги изкарам тук. Аз знаех, че в България се правят курсове и плюс това ще си изкарам морето и ще си бъда някак приятно. Отидох на караваната на Юлиан (бел.авт. Юлиан Вергов, приятел на Владо), за да карам курсовете на южното Черноморие. Когато тази позната разбра, че искам да карам курсове, ми каза, че ще ме заведе на точното място, каза „Ще те водя при най-добрите, само Дайвинг БГ...“. Аз я попитах къде са те и като чух Созопол - лошо ми стана. Мразя Созопол.

Защо?

Созопол ми е противно място, има много народ и си представих там на плажа... Съгласих се, но бях решил, че ще отида там, където вече съм се уговорил. Разбрахме се да я събудя на следващата сутрин, бях решил да не го правя, но тя беше вече станала и тръгнахме. Тя се обади по телефона още вечерта, за да се уговори. И сутринта отворих вратата на водолазния център и гледам Ина от

Сървайвър 2. Много беше странно. Знаеш ли после колко съм говорил и съм се чудил, какво нещо е, братче, как нещата стават, как изобщо не съм се сетил, че Ина е инструктор, а ние много говорихме тогава за теб, че с това се занимаваш, и визитката ти беше такава, а изобщо не се бях сетил.

А какво очакваше да бъде под водата, как си си го представял, или те е изненадало, че не е като в твоите представи?

Два или три пъти съм се изненаждал така, защото нали човек като има голяма кошница за нещо, отива и се разочарова. Таж Махал е нещо, което години наред проучвах и исках много да отида и един месец преди това си помислих, че няма да ми хареса, защото толкова време съм се надявал, че това ще бъде някаква страшна история. Отидох и видях, и наистина страшна история! Толкова ме впечатли! И под водата беше същото, чудил съм се какво ли е отгору, как ли се чувства човек. Усещането под водата за мен хиляди пъти надмина очакванията ми. Има

някакво усещане, емоция. С времето, като започнахме да се подготвяме за змуркания, а и се случи с много приятни хора да го правим, се оказа някаква страхотна емоция. Като напреднеш малко и виждаш, че не е чак толкова лесно и има много неща, които можеш да научиш, започваш да се интересуваш.

**“В МОЯ ЖИВОТ
ВИНАГИ, НАЙ-
ХУБАВИТЕ НЕЩА
СЕ СЛУЧАТ ПО
ЕСТЕСТВЕН НАЧИН.**

Между другото, първите пъти си казвах - да изкарам само Open water ниво и това ми е достатъчно, не искам повече, дори когато Зикан (Николай Зиколов, приятел, с когото са изкарали първия си водолазен курс) каза, да отидем да изкараме Advanced Open Water, аз мислех, че няма да се справим, че това е достатъчно.

Зикан ме накара, след това Росен ми каза, че трябва да изкарам Rescue diver и аз си помислих в първия момент, че за мен е невъзможно. В момента се чудя как не съм искал? Сега искам да изкарам абсолютно всичко, дори да стана професионален инструктор, да ми е втора професия. Ако ми омръзне някога театърът, ще стана инструктор.

Кого би искал да запалиш по този спорт? Искаш ли да споделиш тази емоция или искаш да си я запазиш лично за теб?

Не, напротив, много искам да го споделя. Защото сега през лятото, с толкова много приятни хора се змуркахме и някак си това е част от тръпката. Много искам най-симпатичните ми хора в България и най-близките ми да ги запаля - и мисля, че ще успея. Вече запалих няколко, ще успея всички.

Кого си запалил?

Евтим го запалих и то много, но сега искам и всичките си приятели. Те започват много да се интересуват, аз им надувам главата, защото наистина

тръпката е жестока. С Любо (бел.авт. Любен Дилов-син), и със Зикан, и другите, като се събере тумбата от 10-15 човека е жестоко. Това наистина е такава емоция, за която не става да

“Ако ми омръзне някога театърът ще стана инструктор”

си сам. В емоцията някак си присъства и това да си с близки и готини хора, дори започнах да си представям страхотни неща - да отидем с приятели за 2-3 седмици някъде и да снимаме.

А ти коя дестинация искаш да посетиш най-много и си я представяш супер екзотична?

Искам да посетя всички дестинации в света за дайвинг, започване в една точка и свършване пак там - и ще го направя. Откогато се запалих, си поръчах много книги, в момента имам над 15, с почти всички места, на които можеш да се гмуркаш. Според Росен това са глупави туристически обекти, но аз ще ги обиколя.

Кога смяташ да ги обиколиш, като си толкова зает?

Ами Сървайвър все някога ще свърши и летата пак ще си ги отделям за това. Преди Сървайвър, 4 години поред по 2 месеца обикалях света, сам, взимам си раницата и заминавам. Обикалял съм по 7-8 страни за два месеца, просто от граница на граница. Като свърши Сървайвър, ще започна да обикалям и за дайвинг. Това също си казах, много е приятно, че тази моя страст с

пътванията е наистина много мощна и така си почивам най-вече, а сега към нея ще прибавя и гмуркането, което е върха. Две в едно.

Понеже си се гмуркал вече в Черно море, такава ли си го представяше? Хареса ли ти?

Черно море е ужасно, но какво да направим. Но пък наистина е страхотно за обучение, защото после където и да отидеш някъде на готино място, не можеш да повярваш, че си заслужил цялата тази история. Мътно е, но ако имаш някакви страхове, в Черно море можеш да ги преодолееш. Защото в другите морета, където е бистро и има известна видимост, не е страшно, виждаш всичко, знаеш къде се намиращ, докато в Черно море си е... знаеш.

Страхуваш ли се от морския свят? Например от акули?

Не, аз се доверявам много на хората и като ми кажат, че няма акули, си влизам. От нещата, които са за дайвинга, нямам страх.

А не ти ли пречи гмуркането на театъра по някакъв начин, по отношение на времето?

Не, театърът пречи на дайвинга. Да, това е ужасното, дайвингът няма как да пречи на театъра, но театърът ужасно пречи. Ето сега вие заминавате за Малта, а аз не мога да гойда, после за Египет, изобщо отвратителна история. Но това е. Тъпото е, че аз не разполагам с времето си. Например Любо Дилов е жесток в това отношение, как си го е подрегил. Някой ден и аз така ще стана. Въпросът е, че сега в момента имам някаква мания да натрупвам гмуркания, и точно, когато започна да постигам нещо под водата, после има дълга пауза и.... Чакам с нетърпение лятото, а и сега около Нова година, ще отидем някъде за дайвинг. Искам да отида с вас, с хора, на които се доверявам (бел.авт. говори за екипа на Дайвинг БГ).

Изкарах курсовете Open water и Advanced при вас, в Дайвинг БГ.

Държа да отбележа, че те са най-добрите професионалисти в България в тази сфера и сега ще започна курса Rescue diver

пак тук. Ходим навсякъде, обикаляме света, ходихме в Гърция, беше жестоко, при тях се чувствам в добри ръце. Това наистина е така. Евтим Милошев каза, че без неговата инструктурка Ина не би се гмуркал, а това той наистина го мисли.

Хубаво е да има някой до теб в началото.

О да, дълго време ще има.

Човек в началото си създава страхотно доверие в инструктура и го гледа с други очи. Аз съм била така с моите инструктури. Все още пазя това уважение и чувство към тях. Много е странно, когато ти самият станеш инструктор. Когато се гмурка на кораба Мопанг в Созопол как се чувстваше?

Интересно ли ти беше?

Първия път ли? С вълните? Какво говориш! После, нали си тръгнах веднага и от Созопол за София, пътят ми се стори 2 минути, разбираш ли? Мозъкът ми беше абсолютно другаде, карал съм все едно съм в небето, изобщо нито съм мислил, че има път, че карам, само там ми беше мисълта. Аз бях в някаква еуфория. Не можех да повярвам. Плюс това е факт, че 18 м или 15м, за начинаещия е вече

Беше ли ти притеснено, че там е тъмно, мрачно?

Да ти кажа честно, беше си тъмничко, но аз бях в мегаеуфория, вие бяхте жестоки около мен, това също няма никога да го забравя - ти заг мен, Росен отпред и онова камикадзе от Мтел, Павката. Хората, които се занимават с дайвинг, са наистина супер симпатични - и онзи човек, който се оказва някакъв директор на Бургаския университет.

Много е различно, защото виждаш истинската страна на хората. Да, покрай цялата тази история със Сървайвър, хората започнаха да ме разпознават, след което се превърнах в някакъв социопат, не се виждам и нямам желание да се виждам с хора, камо ли пък да ставам близък. Покрай дайвинга се запознах с много нови хора и всичките са супер симпатични и се създава такава общност, където се чувстваш уютно, приятно ти е, съвсем различно е.

Тези съвпадения не са просто случайни, а е трябвало така да стане и аз мисля, че първата ще имаме толкова приятни моменти с дайвинга и толкова готино ще си изкрavamo.

мислех, как ще стигна 30 метра и за азотната наркоза. До този момент на всичките ми гмуркания винаги се е случвало нещо различно и аз абсолютно мога да ги отделя едно от друго. Като се гмуркахме първо до кораба, стигнахме до палубата на Мопанг до 22-рия метър и после инструктурът ме заведе на място, където компютърът чукна точно 30м. Там, под този термоклин, където температурата беше 9 градуса и умирах от студ с 3мм неопрен, на инструктора му се разглови онова нещо.... (бел.авт. говори за един слейт за проверка на способността на курсиста да мисли и действа трезво на дълбочина). Докато го сглоби, за да направя задачата с цифрите, се забавихме още време, а докато я приключи, вече ми излизаше регулаторът от устата и не можех да гиша от стуг!

Колко градуса казваш, че беше?

8-9. От 25 на 9. С 3 мм неопрен (усмихва се). И като се изкачвахме нагоре, все едно ме обля топла струя. Хубавото във водата е, че бързо се оправяш и градусите се възвръщат за нула време. Жестоко е.

свърхпостижение, все едно вдигане на щанги 300кг. И изведнъж като се гмурнеш на близо 30 м се превръща не само в събитие, а в някакво геройство.

И всъщност, като се гмуркахме на Мопанг първият път, аз знаех, че за AOWD трябва да се гмурна на 30 метра и ме беше страх, само за това

А на колко най-много си слизал, не че е от толкова значение...?

На 32м. В Гърция, там отидох на едно място, на което видях, че е по-дълбоко,

само и само за да направя метража. Много е хубаво, че сме начинаещи и винаги има хора около нас, които да гледаш и да се учиш. Които са много добри. Приятно е. А пък винаги си мислиш, ето сега ме разпитват и моите приятели, какво толкова трябва да научиш под водата, плуваш и това е. И аз така съм си мислил, но човек като слезе, тогава вижда кое е трудното и какво трябва да направи.

Преди да започнеш курса не си знаел, че има влияние на азота, декомпресионна болест и други подробности, така ли?

Ако ги знаех тези неща на Филипините, изобщо нямаше да вляза.

А като почна теорията, имало ли е момент, в който си си казвал, че е по-добре да не продължаваш?

Виж, човек като започне да научава някакви неща, започва да се стъписва малко, особено ако е някаква суха теория и научаваш неща, които биха могли да ти се случат, ако не внимаваш. Тогава си спомням, че с Николай постоянно си говорихме как се преобразува пластмасовата бутилка от налягането, как се сгъстява въздуха, как се разширява, как не трябва да пътуваш със самолет

А във водата чувстваше ли се по-различно, по-неестествено?

Първите пъти под водата, разбира се, откриваш, че не е толкова лесно, или потъваш като круша и не можеш нищо да направиш, или постоянно изплуваш, бъркаш колчетата на жилетката, постоянно се чудиш накъде да гледаш, манометърът ли да следиш, дълбочината ли, какво да гледаш. Но после е много приятно, като започнеш лека полека да виждаш какво трябва да направиш, да

“Някак си пъзелът винаги се нарежда по най-перфектния начин”

имаш някакъв усет под водата, да гледаш моментално, аз например гледам и другите, които са супер зле, за да не го правя изобщо това.

А имаш ли някаква амбиция или влечение към техническото гмуркане, дълбочинното?

В момента още ме е страх от това.

А към пещери?

Страх ме е, може би ако направя 100 гмуркания. Това е същото, като с Open water курса - ще го изкарам и край, а после изведнъж се запалих много. Но сега не съм дорасъл за техническото гмуркане и ме е страх. Според мен трябва да имаш някакво самочувствие и то да ти е реално, че може да се справиш. Курсът няма да те направи технически водолаз по никакъв начин.

Технически водолаз не е само да си

веднага след дайвинг, барокамери... Първите два дена сънувах барокамери, кесонни болести, петна (сmee се). После отмина.

много неща да знаеш, чисто физически, химически, теорията трябва много добре да я знаеш и да са ти ясни как се случват нещата. Много добре трябва да си запознат с типовете екипировка и т.н. Не знам, страх ме е още, не мога да си го представя да вляза с хиляда бутилки вътре, с 4-5, още не мога да си го представя.

А което ти е най-интересното в дайвинга? Животът отдолу, рибите, рифовете или потъналите кораби?

Всичко ми е интересно, абсолютно всичко.

Нямаш предпочитания?

Не. Първоначално мислех и много се впечатлявах от живота — рибите, водораслите и т.н. В Панама също съм се гмуркал така, с шнорхел, там има много плитки рифове и много се бях запалил по тези неща. Но сега, като се спуснах на няколко кораба в Черно море, много интересно ми стана, така че разнообразието е супер. Бих се гмуркал и на кораби, и на рифове, на всичко. Колкото повече риби и кораби, толкова по-добре. В корабите можеш съвсем други неща да тренираш. Например много искам да науча сега да плувам в този стил „frog kick” и други различни

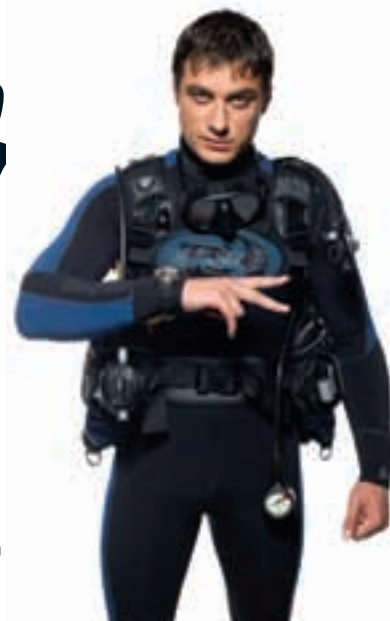
техники под водата. Но за всичко си трябва време.

А мина ли ти този страх да изкараш курса за Първа помощ?

Когато прочетох единия учебник — emergency first response, да. Имам големи страхове, например ако припадне човек, аз няма да отида да направя нещо - от страх да не му навреда. Брат ми е другата противоположност, той ще се хвърли. И точно в учебника пише, че много хора се страхуват от това, че е нормално да се страхуваш да дадеш първа помощ, за да не би случайно да направиш нещо и да навредиш. С един такъв курс това се преодолява по всякакъв начин. Когато вече знаеш какво трябва да направиш и какви са първите стъпки да дадеш първа помощ на човек, някак се чувстваш по-сигурен в това. В учебника пише, че после удовлетворението от това, че си помогнал, е огромно и че хората се чувстват по някакъв много особен начин. Така че изведнъж си казах, ако някъде отида, а и както в момента се гмуркам с много близки хора, ако на някой нещо му стане, не дай си Боже, и човек не знае как да реагира, сигурно

после би се обвинявал цял живот. И се запалих адски много и искам да изкарам курса, да знам всяка една точка и да съм много добър в това. Защото то не се отнася само за дайвинга, а по принцип за всяко друго нещо, като катастрофа и какво ли не още. Дори видях, че продават такива комплекти за Първа помощ и аз ще си нося такива. Дори и ти знам, че си носиш в чантата.

След този курс ще изкарам и PADI Dive-master. Решил съм да си взема бутилка, фотоапарат и други неща.

NOFRAME
studio

CREATIVE PHOTOGRAPHY

noframe@noframestudio.com

+359 888 650 666